

Arrest

nr. 194 056 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HIMPE, die verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, bij de Franse autoriteiten een aanvraag in voor een visum C (kort verblijf). Op 26 oktober 2015 wordt de visumaanvraag goedgekeurd voor een periode van 30 dagen tussen 26 oktober 2015 en 26 december 2015.

1.2. Op 22 november 2016 biedt de verzoeker zich samen met V.D.S.V., die de Portugese nationaliteit heeft, aan bij de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Merksem, met het oog op een huwelijksaangifte. Op 19 mei 2017 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Merksem, na negatief advies van de procureur des Konings van 17 mei 2017, een beslissing houdende

weigering van huwelijksvoltrekking. Op 8 juni 2017 dagvaardden V.D.S.V. en de verzoeker de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Merksem, om te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

1.3. Op 4 mei 2017 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 24 juli 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 4.05.2017 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 26.11.2015 de Schengenzone binnen via Madrid met een geldig visum type C, afgeleverd door de Franse diplomatieke autoriteiten.

Op 30.11.2016 deed betrokkene te Antwerpen een huwelijksaangifte met Mevr. V. D. S. V. (...) (...), die de Portugese nationaliteit heeft. Op 19.05.2017 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde aangaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van een huwelijk vormt een contra-indicatie

inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, zou dit op zich dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van een huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Het feit dat betrokkene samenwoont met V. D. S. V. (...) en in het weekend ook twee van haar drie kinderen uit een vorige relatie, D. S. M. A. (...) (...) en C. D. R. (...) (...), bij hen verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat er geen andere familieleden zijn die de zorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met V. D. S. V. (...) en haar kinderen, zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

Op 4.05.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 2.06.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 4.05.2017 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

1.5. Op 24 juli 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 4.05.2017 (bijlage 13). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 26.11.2015 de Schengenzone binnen via Madrid met een geldig visum type C, afgeleverd door de Franse diplomatieke autoriteiten.

Het huwelijk dat betrokkene wenste te laten voltrekken met Mevr. V. D. S. V. (...) (...), die de Portugese nationaliteit heeft, werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene samenwoont met V. D. S. V. (...) en in het weekend ook twee van haar drie kinderen uit een vorige relatie, D. S. M. A. (...) (...) en C. D. R. (...) (...), bij hen verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat er geen andere familieleden zijn die de zorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn V. D. S. V. (...) en haar kinderen, zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

*Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een

verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. Gelet op deze vaststelling, dient niet te worden ingegaan op de door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onbevoegdheid.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In de uiteenzetting van het eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, maakt de verzoeker gewag van een schending van de artikelen 6, 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: omzendbrief van 17 september 2013).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"3. Op 24 juli 2017 werd tegen verzoeker een "bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering" uitgevaardigd door de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 1).

Het bevel werd afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid Vw., gezien betrokkene op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig visum.

Er werd in toepassing van artikel 74/14, §3, 4° Vw. geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan aan verzoeker om volgende redenen:

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel op het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 4.05.2017 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend."

De reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens werd als volgt verantwoord:

"Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 26.11.2015 de Schengenzone binnen via Madrid met een geldig visum type C, afgeleverd door de Franse diplomatieke autoriteiten.

Op 30.11.2016 deed betrokkene te Antwerpen een huwelijksaangifte met Mevr. V. D. S. V. (...) (...), die de Portugese nationaliteit heeft. Op 19.05.2017 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde aangaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, zou dit op zich dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van het huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren.

In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Het feit dat betrokkene samenwoont met V. D. S. V. (...) en in het weekend ook twee van haar drie kinderen uit een vorige relatie, D. S. M. A. (...) en C. D. R. (...), bij hen verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat er geen andere familieleden zijn die de zorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn V. D. S. V. (...) en haar kinderen, zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

Op 4.05.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 2.06.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is."

Dat verzoeker echter geen verblijfsaanvraag heeft gedaan maar wel een huwelijksaanvraag en dat het recht om te huwen onafhankelijk is van een verblijfsrecht.

Gedurende deze procedure kon verzoeker zich beroepen op een omzendbrief dd. 17/09/2013 van de FOD BINNENLANDSE ZAKEN.

Na de weigeringsbeslissing heeft verzoeker een voorziening in rechte ingesteld en is hij op het Belgisch grondgebied gebleven teneinde zich beschikbaar te houden voor de familierechtbank en voor diens raadsman.

Verzoeker had het rechtmatig vertrouwen dat de Belgische Staat - als loyale procespartij in de procedure bij de familierechtbank - verzoeker wel de mogelijkheid zou gunnen om zijn dossier in personam toe te lichten bij een onafhankelijke en onpartijdige rechter, doch dit vertrouwen blijkt niet terecht te zijn.

Integendeel, door verzoeker gevangen te nemen (hoewel verzoeker leefde op een gekend adres en steeds gevolg had gegeven aan alle oproepingen e.d.) en het land uit te zetten, maakt de Belgische Staat op disproportionele wijze misbruik van de mogelijkheden die haar bij wet zijn toegekend en dit in een poging om het resultaat van de hangende gerechtelijke procedure alsnog te kunnen beïnvloeden.

Dergelijke handelingswijze is manifest in strijd met de grondrechten van verzoeker en, in het bijzonder, met de artikelen 6, 8 en 12 EVRM.

4. Overwegende dat artikel 8 EVRM het recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven waarborgt.

Dat de effectieve samenwoning van verzoeker met zijn partner sedert december 2015 continuïteit vertoont en gericht is op het de facto vormen van een levensgemeenschap, waardoor het in de gegeven omstandigheden een uiting vormt van het bestaan van een werkelijke wil voor het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Dat verzoeker en zijn partner op 22/11/2016 een huwelijksaanvraag hebben ingediend en dat thans nog een procedure hangende is voor de familierechtbank te Antwerpen m.b.t. de rechtmatigheid van hun voorgenomen huwelijk.

Dat een omzendbrief dd. 17/09/2013 van de FOD BINNENLANDSE ZAKEN voorziet dat, ingeval van "een huwelijksaangifte, de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort wordt en dit ofwel tot de dag van de weigeringsbeslissing, ofwel tot het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, §3 B.W. ofwel tot de dag na de voltrekking van het huwelijk (stuk 14).

Dat verzoeker bij dagvaarding van 08/06/2017 de familierechtbank heeft verzocht de termijn van 6 maanden te verlengen, waardoor het de logica zelve zou zijn dat daarmee ook de termijn van opschorting m.b.t. de uitvoering van het bevel zou worden verlengd, a fortiori gezien er tot op heden nog

geen onafhankelijke en onpartijdige rechter uitspraak heeft gedaan over de rechtmatigheid van het voorgenomen huwelijk.

Dat de opschorting zoals voorzien in de omzendbrief dan ook per analogie toegepast zou moeten worden voor het geval waarin een vreemdeling een beroepsprocedure aanhangig heeft gemaakt bij de familierechtbank.

Dat verzoeker bovendien inmiddels ook een onmisbare schakel is geworden in de familie en het gezin van mevrouw V. D. S. (...). Dat hij zich o.m. borg heeft gesteld tot betaling van de huurgelden van de woning (stuk 16) alsook de zorgen over de kinderen van mevrouw V. D. S. (...) op zich heeft genomen (stuk 17).

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar, gezien deze omstandigheden, een manifest disproportionele maatregel is.

5. Overwegende dat verzoeker zich om dezelfde redenen kan beroepen op artikel 12 EVRM (recht om te huwen).

Dat het recht om te huwen immers onafhankelijk is van het statuut van het verblijfsrecht.

Dat het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd geweigerd om bedenkelijke redenen en dat tot op heden nog geen enkele onpartijdige en onafhankelijke rechter uitspraak heeft kunnen doen over de rechtmatigheid van het voorgenomen huwelijk.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar, gezien deze omstandigheden, een manifest disproportionele maatregel is.

6. Overwegende dat artikel 6 EVRM aan verzoeker het recht op een eerlijk proces garandeert.

Dat uit voormeld grondrecht een aantal fundamentele beginselen voortvloeien, zoals o.m. het recht op tegenspraak, de gelijkheid van de procespartijen en de partijautonomie.

Dat verzoeker thans tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een voorziening heeft ingesteld bij de familierechtbank te Antwerpen.

Dat men kort daarna is overgegaan tot de arrestatie van verzoeker en tot de beslissing om aan verzoeker een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Dat verzoeker door deze beslissingen een ernstig nadeel dreigt te lijden m.b.t. de verdediging van zijn dossier in voormelde procedure bij de familierechtbank.

Dat verzoeker immers op de rechtsdag persoonlijk zou willen verschijnen zodat hij ook zelf toelichting zou kunnen verlenen m.b.t. de oprechtheid van zijn liefdesrelatie met mevrouw V. D. S. (...) en, in het bijzonder, een antwoord zou kunnen bieden op de eventuele vragen die de rechter op dat ogenblik nog zou hebben.

Dat verzoeker natuurlijk veel beter geplaatst is dan zijn raadsman om aan de rechter toelichting te verschaffen omtrent de feitelikheden van zijn dossier.

Dat de tegenpartij in die procedure overigens eerste conclusie dient te nemen uiterlijk op 19/08/2017 en dat verzoeker hierop uiterlijk op 19/10/2017 dient te repliceren d.m.v. een syntheseconclusie (stuk 13).

Dat het noodzakelijk is dat verzoeker in personam en in aanwezigheid van mevrouw V. D. S. (...) overleg kan plegen met zijn raadsman alvorens te repliceren op de conclusie van de tegenpartij, te meer nu het niet duidelijk is hoe de communicatie tussen verzoeker en zijn raadsman zou moeten verlopen eens hij het grondgebied heeft moeten verlaten.

Dat de raadsman van verzoeker de taal van verzoeker niet machtig is en vice versa.

Dat door de arrestatie van verzoeker en door het opleggen van een inreisverbod ook een zeker nadelig stigma wordt gecreëerd lastens verzoeker.

Dat, aldus, een ongeoorloofde en disproportionele druk op verzoeker wordt uitgeoefend, waardoor zijn recht op een eerlijk proces - ergo, zijn slaagkansen m.b.t. voornoemde procedure - wordt gehypothekeerd.

Dat dit des te meer blijkt uit het tijdstip waarop tot arrestatie van verzoeker werd overgaan (alsmede waarop het inreisverbod werd uitgevaardigd), m.n. kortelings nadat een voorziening in rechte werd ingesteld en dit terwijl verzoeker reeds geruime tijd op een gekend adres verbleef en steeds gevolg heeft gegeven aan eerdere oproepingen, bevelen of vragen van de Belgische autoriteiten.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar, gezien deze omstandigheden, manifest in strijd is met artikel 6 EVRM."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 6 EVRM,*
- Art. 8 EVRM*
- Art. 12 EVRM.*

Verzoekende partij meent dat art. 8 EVRM geschonden is, nu zij geacht wordt het grondgebied te verlaten. Verzoeker houdt voor dat hij door effectieve samenwoning een duurzame levensgemeenschap vormt met mevr. V. V. D. S. (...).

Art. 8 EVRM luidt als volgt:
"(...)"

Gelet op het feit dat door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Merksem werd geoordeeld dat de voltrekking van het huwelijk diende te worden geweigerd, nu er sprake is van een schijnrelatie, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening diende te houden met haar 'beschermenswaardig privéleven in België'.

Uit de weigeringsbeslissing dd. 19.05.2017 van de ambtenaar van de burgerlijke stand blijkt immers dat er geen sprake is van een duurzame relatie tussen verzoeker en mevr. V. D. S. (...).

De ambtenaar van de burgerlijke stand oordeelde onder meer dat:

'Verder is er sprake van een snelle gang van zaken. Jullie zouden elkaar leren kennen hebben via internet in mei 2015. Een maand later zouden jullie al gesproken hebben over een huwelijk. In september 2015 reisde u 10 dagen naar Tunesië om meneer te ontmoeten. Eind 2015 kwam meneer naar België.'

'Hiernaast leggen jullie verschillende tegenstrijdige verklaringen af, onder meer over voorgaande relaties van meneer, uw kinderen en uw vorig huwelijk.

Meneer is ook erg onwetend over uw personalia, zo kan hij niet zeggen waar u werkt of wie de vaders van uw kinderen zijn. Bovendien is hij niet op de hoogte van uw gerechtelijk verleden.'

Uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bleek ook dat bij woonstcontrole is vastgesteld dat verzoeker en zijn vermeende partner niet samen slapen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde ter zake terecht: "De weigering van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat er geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van art. 8 EVRM inhoudt."

In de voorliggende omstandigheden, waarbij onmiskenbaar blijkt dat verzoekende partij en mevr. V. D. S. (...) enkel voor de schijn een relatie ophouden, opdat verzoekende partij een verblijfsrecht zou verwerven, is er evident geen sprake van een beschermenswaardige relatie.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Volgens het EHRM moet in dat geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoeker geeft enkel aan dat hij een 'onmisbare schakel' is geworden in de familie en het gezin van mevr. V. D. S. (...). Hij zou de zorgen over de kinderen van zijn vermeende partner op zich genomen hebben. Verzoeker toont echter niet aan dat er geen andere personen zijn die de zorg van de kinderen van zijn beweerde partner op zich kunnen nemen. Bovendien verblijven de kinderen van zijn vermeende partner enkel in het weekend bij hen. Dit wijst erop dat de zorg die verzoeker draagt beperkt is. Dat verzoeker aangeeft borg te staan voor de huurgelden van de woning van zijn beweerde partner maakt hem ook niet tot een onmisbare schakel in het gezin van zijn beweerde partner.

Hij toont niet aan dat een gezinsleven in zijn herkomstland onmogelijk zou zijn. Mevr. V. D. S. (...) heeft de Portugese nationaliteit, zodat er niet kan worden aangenomen dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn – een land waarvan geen van beide beweerde partners de nationaliteit bezitten.

Voor zover mevr. V. D. S. (...) ervoor zou kiezen om niet samen met verzoekende partij naar Tunesië te reizen, kan zij nog steeds verzoekende partij bezoeken. Ze kunnen bovendien contact houden door middel van moderne communicatiemiddelen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde in die zin terecht in de bestreden beslissing: "het feit dat betrokkene samenwoont met V. D. S. V. (...) en in het weekend ook twee van haar drie kinderen uit een vorige relatie, D. S. M. A. (...) en C. D. R. (...), bij hen verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat er geen andere familieleden zijn die de zorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met V. D. S. V. (...) en haar kinderen, zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM"

Ook Uw Raad oordeelde in eerdere rechtspraak als volgt:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Een andere belangrijke overweging is of het voorgehouden gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Dat is in casu het geval, nu verzoeker – volgens zijn eigen verklaringen – al sinds 2015 in België verblijft, maar hier nooit over een verblijfsrecht beschikte. Ook de ambtenaar van de burgerlijke stand oordeelde bij de weigering van het huwelijk reeds:

'Wij stelden vast dat meneer O. (...) illegaal in België verblijft sinds eind 2015. Hij maakte misbruik van een Frans toeristenvisum om zich in België te kunnen vestigen. Via een huwelijk met mevr. V. D. S. (...) kan hij verblijfsrecht bekomen in België'

Zie in die zin:

"In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen)." (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Volledigheidshalve benadrukt de verwerende partij nogmaals dat het EHRM reeds oordeelde dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Verzoeker beroept zich op (een analoge toepassing van) een Omzendbrief dd. 17.09.2013.

Verweerder laat ter zake gelden dat de omzendbrieven die aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet.

Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrieven kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden.

Zie in die zin:

"In zoverre de schending wordt aangevoerd van de omzendbrief [...] stelt de Raad vast dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736)." (R.v.V. nr. 75 739 van 24 februari 2012)

Verweerder laat ten overvloede gelden dat voorzien wordt dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort wordt tot de dag dat de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing genomen heeft aangaande het huwelijk, dan wel tot het einde van de termijn van 6 maand bedoeld in art. 165 §3 BW. Beide termijnen zijn verstreken.

Het feit dat verzoeker, bij het instellen van een beroep tegen de weigering tot vaststelling van het huwelijk, heeft gevraagd om de termijn van 6 maand te verlengen, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker werpt vervolgens een schending van artikel 6 EVRM op. De bestreden beslissing zou ernstig nadeel toebrengen aan de verdediging van de procedure voor de familierechtbank. Verzoeker houdt voor dat hij persoonlijk wil verschijnen op de zitting, hoewel dat geenszins verplicht is.

Verwerende partij laat gelden dat ook een schending van artikel 6 EVRM niet kan worden aangenomen.

In de eerste plaats vallen beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Los van de vaststelling dat art. 6 EVRM niet van toepassing is, benadrukt verweerder dat de aanwezigheid van verzoekende partij niet vereist is in het kader van dit beweerdelijk ingestelde beroep, nu verzoekende partij niet aantoont dat zij persoonlijk dient te verschijnen, en niet zou kunnen worden vertegenwoordigd door een advocaat. Verzoekende partij kan via de moderne communicatiemiddelen verder in contact blijven met haar advocaat.

"Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM in casu van toepassing is, toont verzoeker niet aan dat de persoonlijke verschijning vereist is bij de eventuele zitting van het hof van beroep en toont verzoeker evenmin aan dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door zijn raadvrouw en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan. Het staat verzoeker vrij om zich tot het bestuur te wenden met een verzoek om bij de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing rekening te houden met zijn strafrechtelijke procedure en de gebeurlijke persoonlijke verschijning van verzoeker voor het hof van beroep. Er werd geen schending aangetoond van artikel 6 van het EVRM." (R.v.V. nr. 128.865 dd. 05.09.2014)

Het feit dat de raadsman van verzoeker de taal van verzoeker niet machtig is, doet hier geen afbreuk aan. Er zijn voldoende oplossingen denkbaar, zoals het gebruik van een tolk. Het gebrek aan een gemeenschappelijke taal tussen verzoeker en zijn raadsman wordt bovendien niet beïnvloed door een verwijdering.

Bovendien is de beweerde partner van verzoeker nog aanwezig om desgevallend verklaringen voor de rechtbank af te leggen.

Verzoeker gaat zo ver om te stellen dat de Belgische Staat, door verzoeker gevangen te nemen en het land uit te zetten, poogt om het resultaat van de hangende gerechtelijke procedure alsnog te kunnen beïnvloeden.

Verweerder werpt preliminair op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om te oordelen over de vasthouding. Ingevolge art. 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de RVV niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering, in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving dd. 24.07.2017.

Verweerder merkt voorts op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie duidelijk heeft gemotiveerd waarom de bestreden beslissing genomen werd, waarbij met name ook verduidelijkt wordt waarom gekozen wordt voor een terugleiding en vasthouding te dien einde.

Verzoeker had reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten genegeerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris gaf aan te vermoeden dat verzoeker zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zou onttrekken. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie concludeerde dat verzoeker

ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken gesteld moest worden (art. 7, derde lid Vreemdelingenwet). Bovendien was verzoeker niet in bezit van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie.

De aangevoerde schending van art. 6 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij beroept zich ook op art. 12 EVRM (het recht om te huwen).

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij en mevr. V. D. S. (...) niet kunnen huwen, nu de ambtenaar van de burgerlijke stand de voltrekking van het huwelijk geweigerd heeft. Tegen die beslissing werd beroep ingesteld bij de familierechtbank, en dus bij de burgerlijke rechter.

In zoverre het de bedoeling van verzoekende partij lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot voltrekking van het huwelijk te onderzoeken ("dat het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd geweigerd om bedenkelijke redenen"), dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: "De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par

les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De verzoekende partij argumenteert in hoofdzaak dat de voltrekking van haar huwelijk werd geweigerd op grond van een vermeend schijnhuwelijk, wat onterecht zou zijn. Uit die weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand leidt de verzoekende partij af dat de in casu bestreden beslissingen 'disproportioneel' zijn in het licht van de 'bedenklijke' weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Het middel van verzoekende partij is er volledig op gericht om aan te tonen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand in een (andere) beslissing onterecht de voltrekking van het huwelijk heeft geweigerd.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de ambtenaar van de burgerlijke stand onterecht het huwelijk van verzoekende partij als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). De burgerlijke rechter werd ten andere reeds gevat om ter zake standpunt in te nemen.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij de geëigende procedures zoals voorzien in de vreemdelingenwetgeving dient te volgen en dient te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Er dient te worden benadrukt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St. nr. 159.485 dd. 01.06.2006).

Zie in die zin:

"Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 noch 12 EVRM inhoudt ; dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist ; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken".(R.v.St. nr. 189.171 dd. 23.12.2008)

De Raad van State stelt dat art. 12 EVRM geen beletsel kan vormen voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die hier illegaal verblijft (R.v.St. nr. 39.756 dd. 19.06.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Het gegeven dat verzoekende partij haar intentie om te huwen heeft kenbaar gemaakt, maakt vanzelfsprekend niet dat zij dan plots het recht zou genieten om op het grondgebied te verblijven.

Zo verzoekende partij zich wenst te beroepen op de bepalingen die haar toelaten een langdurig verblijf aan te vragen op grond van haar huwelijk, dan dient zij daartoe de geëigende procedures te volgen.

Op heden kan enkel worden vastgesteld dat verzoekende partij een huwelijksaanvraag heeft ingediend, die door de ambtenaar van de burgerlijke stand is geweigerd. Het beroep tegen deze beslissing is lopende.

Verzoeker kan zich voor het eerste middel dus niet beroepen op een schending van art. 6, 8 of 12 EVRM

Het middel is ongegrond en kan niet aangenomen worden.”

4.1.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen wijst de verzoeker op het gezinsleven met zijn partner V.D.S., die de Portugese nationaliteit heeft. Hij licht toe dat hun effectieve samenwoning sedert december 2015 continuïteit vertoont en gericht is op het vormen van een levensgemeenschap.

Hiermee maakt de verzoeker evenwel niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat “*de stad Antwerpen dit huwelijk (weigerde) te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde aangaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht*” en dat de “*weigering van een huwelijk (...) een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat (...) geconcludeerd (kan) worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt*”. Door er louter op te wijzen dat er een procedure hangende is voor de familierechtbank met betrekking tot de rechtmatigheid van zijn voorgenomen huwelijk maakt de verzoeker niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat “*(i)ndien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, (...) dit op zich dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM (zou) inhouden*”, dat “*(d)e weigering van een huwelijk (...) immers een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven*” en dat “*(i)n het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, (...) betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag (kan) indienen op grond van dit huwelijk*”. Hierbij kan er op worden gewezen dat de omstandigheid dat een ongunstige

beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Waar de verzoeker, met verwijzing naar verschillende foto's (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 17), opwerpt dat hij een onmisbare schakel is geworden in de familie en het gezin van zijn partner nu hij zich borg heeft gesteld voor de huurgelden van de woning (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 16) en hij de zorg voor de kinderen van zijn partner op zich neemt, slaagt hij er niet in om de motieven van de eerste bestreden beslissing, met name dat "(h)et feit dat betrokkene samenwoont met V. D. S. V. (...) en in het weekend ook twee van haar drie kinderen uit een vorige relatie, D. S. M. A. (...) en C. D. R. (...), bij hen verblijven, (...) hem niet automatisch recht (geeft) op verblijf", dat hij "niet aan(toont) dat er geen andere familieleden zijn die de zorg van de kinderen op zich kunnen nemen" en dat "moderne communicatiemiddelen betrokkene in staat (kunnen) stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met V. D. S. V. (...) en haar kinderen, zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM", te ontcrachten, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voorts brengt de verzoeker geen elementen aan die wijzen op het bestaan van een privéleven in België.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in gebreke blijft om de conclusie van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing "dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt" te weerleggen of te ontcrachten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. De omzendbrief van 17 september 2013 luidt als volgt:

"(...)

2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;

- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.

"(...)"

Te dezen werpt de verzoeker op dat de opschorting met betrekking tot de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals voorzien in de hiervoor vermelde omzendbrief, naar analogie zou moeten worden toegepast voor de gevallen waarin een vreemdeling een beroepsprocedure aanhangig heeft gemaakt bij de familierechtbank. Gelet op de duidelijke bewoordingen van de omzendbrief van 17 september 2013 kan de verzoeker hierin echter niet worden bijgetreden. Er anders over oordelen zou ingaan tegen de letterlijke lezing van de omzendbrief van 17 september 2013.

Daarenboven kan er – ten overvloede – nog op worden gewezen dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

Een schending van de omzendbrief van 17 september 2013 kan niet worden aangenomen.

4.1.3.3. Artikel 12 van het EVRM beschermt het recht om te huwen en een gezin te stichten. Te dezen laat de eerste bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, zijn recht om te huwen evenwel onverkort. In de eerste bestreden beslissing wordt immers overwogen dat de verzoeker, "(i)n het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden", alsnog "bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag (kan) indienen op grond van dit huwelijk". De verzoeker laat na deze overweging te ontcrachten, te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hem het recht om te huwen of een gezin te stichten

volledig wordt ontzegd. Hij haalt immers geen enkel concreet beletsel aan om met zijn Portugese partner elders te huwen en een gezin te stichten.

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.4. Artikel 6 van het EVRM of het erin vervatte vermoeden van onschuld heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Bovendien toont de verzoeker niet aan waarom het gegeven dat er een procedure loopt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de voltrekking van zijn huwelijk ertoe zou moeten leiden dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) kan worden opgelegd. De verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist is voor deze procedure en dat zijn belangen, gelet op de moderne communicatiemiddelen die tegenwoordig ter beschikking staan, niet zouden kunnen worden behartigd door de raadsman die voor hem de procedure inleidde bij de rechtbank van eerste aanleg. De verzoeker laat gelden dat hij op de rechtsdag persoonlijk zou willen verschijnen opdat hij toelichting zou kunnen geven bij zijn liefdesrelatie met zijn partner en om op eventuele vragen van de rechter te kunnen antwoorden en acht zichzelf hiertoe beter geplaatst dan zijn raadsman. Daarnaast onderstreept hij dat hij *in personam* met zijn partner en zijn raadsman dient te overleggen over de repliek op de conclusie van de tegenpartij. Hij acht het niet duidelijk hoe hij met zijn raadsman dient te communiceren eens hij het grondgebied heeft verlaten en wijst erop dat hij de taal van zijn raadsman niet machtig is en *vice versa*. Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoeker de overweging in de eerste bestreden beslissing dat *“vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet (vallen) onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is”* niet betwist. Voorts staat het, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opwerpt, de verzoeker en zijn raadsman vrij om via moderne communicatiemiddelen ook na een terugkeer van de verzoeker naar zijn land van herkomst met elkaar in contact te blijven en hierbij eventueel beroep te doen op een tolk om de taalverschillen te overbruggen. Waar de verzoeker nog laat gelden dat de bestreden beslissingen een nadelig stigma op hem leggen en een ongeoorloofde en disproportionele druk op hem uitoefenen, dat zijn recht op een eerlijk proces wordt gehypothetheerd en dat de Belgische staat op disproportionele wijze misbruik maakt van haar wettelijke mogelijkheden teneinde de hangende gerechtelijke procedure te beïnvloeden, wordt er nogmaals op gewezen dat hij zich in de procedure voor de rechtbank kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat een vertegenwoordiging door zijn raadsman, bijgestaan door zijn partner, zijn kansen op een eerlijk proces zou hypothekeren. Evenmin maakt de verzoeker enig misbruik in hoofde van de verwerende partij aannemelijk. Dit blijkt uit geen enkel concreet feitelijk gegeven en kan alvast niet worden afgeleid uit het loutere gegeven dat de bestreden beslissingen werden genomen. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat de verzoeker niet ernstig kan volhouden dat hij *“steeds gevolg heeft gegeven aan eerdere oproepingen, bevelen of vragen van de Belgische autoriteiten”*, nu uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 mei 2017 en hij dit motief niet betwist.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In de uitzetting van het tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, maakt de verzoeker gewag van een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“8. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 juli 2017 besloot om aan verzoeker een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, welke beslissing als volgt werd gemotiveerd:
“(…)”*

Dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de duur van het inreisverbod vastgesteld dient te worden door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dat artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met inreisverbod van maximum drie jaar (i) indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of (ii) indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (zoals in casu).

Dat aan verzoeker de maximumtermijn werd opgelegd, zonder dat hierbij rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker (i.h.b. met de omstandigheid dat verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een voorziening in rechte heeft ingesteld en dat verzoeker zich meende te kunnen beroepen op de Omzendbrief van 17/09/2013 - zie ook supra)."

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 74/11 Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat bij het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van de verzoeker (art. 74/11, §1, 1e lid Vreemdelingenwet).

Verweerder laat gelden dat het inreisverbod op 24.07.2017 aan verzoeker werd opgelegd omdat verzoeker aan een eerdere verwijderingsbeslissing dd. 04.05.2017 geen gehoor gaf.

Art. 74/11, §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet bepaalt dat:

'(...)'

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij ook niet betwist dat terecht toepassing werd gemaakt van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoekende partij is uitsluitend gericht tegen de motivering van de termijn van de bestreden beslissing.

Welnu, overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod op uitvoerige en expliciete wijze wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod aan verzoekende partij wordt betekend en waarom de termijn van het inreisverbod op 3 jaar wordt gebracht:

- De hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven;*
- Er werd aan verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, waar toen geen gehoor aan werd gegeven;*
- Verzoeker heeft geen wettelijk motief om in België te verblijven;*
- Het huwelijk tussen verzoeker en zijn vermeende partner werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand Antwerpen, district Merksem;*
- De weigering van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven;*
- Er zijn geen specifieke omstandigheden aanwezig die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan 3 jaar.*

De kritiek van verzoekende partij, als zou met deze elementen geen rekening zijn gehouden, is niet afgestemd op de werkelijke inhoud van de beslissing houdende inreisverbod, en vermag derhalve niet afbreuk te doen aan de wettigheid van de beslissing houdende inreisverbod.

Gelet op deze uitdrukkelijke overwegingen van de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat nergens naar recht wordt verantwoord waarom het opgelegde inreisverbod 3 jaar bedraagt.

Zie in die zin:

"In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten 'waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn'. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval." (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Verweerder wijst nog op het gegeven dat de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Het loutere gegeven dat verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de gedegen gemotiveerde beslissing van de Staatssecretaris dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

De verweerder merkt tot slot op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft gehandeld. Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel is ongegrond en kan niet worden aangenomen."

4.2.3. Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Te dezen wordt de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat hij "geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 4.05.2017". Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de verzoeker de eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, zodat krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de verwerende partij de verplichting rustte om hem een inreisverbod op te leggen.

De verzoeker werpt op dat hem de maximumtermijn werd opgelegd zonder dat daarbij rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheid dat hij een voorziening in rechte heeft ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Merksem, van 19 mei 2017 tot weigering van huwelijksvoltrekking. Er wordt evenwel nogmaals op gewezen dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke

rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Aldus kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich rechtsgeldig steunen op de beslissing van de stad Antwerpen waarbij het huwelijk dat de verzoeker met zijn Portugese partner wenste te laten voltrekken werd geweigerd *“nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht”*, zonder dat hierbij rekening moest worden gehouden met de omstandigheid dat tegen deze beslissing een voorziening in rechte werd ingesteld. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn beroepsprocedure een specifieke omstandigheid in de zin van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitmaakt, die een invloed zou kunnen hebben op het al dan niet opleggen van een inreisverbod of op de duur ervan. Bovendien – en ten overvloede – kan er nog op worden gewezen dat het de verzoeker vrij staat om, indien zijn beroep bij de familierechtbank voor hem tot een gunstig resultaat leidt, in toepassing van artikel 74/12, § 2, van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen.

Daarnaast voert de verzoeker aan dat bij het bepalen van de termijn geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheid dat hij zich kan beroepen op de omzendbrief van 17 september 2013.

De omzendbrief van 17 september 2013 luidt als volgt:

“(…)

2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

(…)”

Vooreerst wordt er nogmaals op gewezen dat omzendbrieven die aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736). Daarenboven wordt er op gewezen dat *in casu* aan de verzoeker op 4 mei 2017 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Merksem, vervolgens op 19 mei 2017, na negatief advies van de procureur des Konings van 17 mei 2017, een beslissing houdende weigering van huwelijksvoltrekking heeft genomen. Sinds 19 mei 2017 is de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 mei 2017 overeenkomstig de omzendbrief van 17 september 2013 dus hoe dan ook niet langer opgeschort, zodat de verzoeker wel degelijk uitvoering diende te geven aan deze beslissing. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 mei 2017 volgens de genoemde omzendbrief gedurende ruim twee weken opgeschort zou zijn geweest een specifieke omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, die een invloed zou kunnen hebben op het al dan niet opleggen van een inreisverbod of op de duur ervan.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN